

geringen skal gennemføre. Men jeg forstaaer udmærket godt Hensigten: man vil nødigt udsætte sig for en Gentagelse af, hvad der tidligere har fundet Sted, at man kommer med et færdigt Hospitalsforslag og saa faar det hele i Hovedet igen paa Grund af Lokalpatriotisme, og medens man skændes, maa saa de sindssyge vente. Jeg forstaaer, at man nu vil søge at indvinde nogen Tid, til Trods for at det skulde synes overflødigt at belejre Udvalgets Medlemmer med en Undersøgelse af Betingelserne for et saadant Hospitals Bygning, Størrelse o. s. v. Skønt jeg altsaa principielt finder det urigtigt, mener jeg dog, at de praktiske Hensyn vistnok tvinger dertil.

Der er af den højtærede Minister baade i Motiverne og under Behandlingen i Folketinget talt om Størrelsen af dette Hospital. Antallet af sindssyge er jo ikke fuldt ud konstateret, men det er heller ikke det, det kommer an paa, for der er i hvert Tilfælde nok til et Hospital endnu. Jeg ved ikke, om det er af Hensyn til Driften, Økonomien, at man fra Ministeriets Side har ment, at det kunde være tvivlsomt, om man skulde bygge et Hospital til 800 Patienter, eller om det er af, jeg kunde næsten sige, indbildte Besparelseshensyn, at man vil undgaa at bygge saa stort. Jeg tror, man helst skal lære af Fortiden og ikke bygge for smaat. Det viser sig i Regelen, at de offentlige Bygninger nærmest er for smaa, naar de er færdige til at tages i Brug efter Øjemedet, og det vilde sikkert ogsaa vise sig her, hvis man lod sig forlede til at bygge et Hospital, der var mindre end det af Medicinalkommissionen foreslaaede. Et Hospital til 800 Patienter er ikke noget stort Hospital. Det kommer selvfølgelig an paa, efter hvilket System det er bygget. Er det bygget efter Pavillonsystemet, hvor Bygningerne er spredte over Terrænet, kan Administrationen blive besværlig. Men er det nogenlunde koncentreret, mener jeg, at det ikke er for stort, og at man ikke skal være bange for at gøre det. Københavns Kommune har Erfaringer. Den har det største Sindssygehospital, det er ude ved Bistrup, som er til ca. 1 500 Patienter, og det er saaledes stillet, at det lejlighedsvis kan give andre kommunale Institutioner en Haandsrækning ved forskelligt Arbejde, til Trods for at Hospitalet er saa stort i sig selv. Det menes, at der skulde være ca. 1 300 sindssyge, som trænger til Hospitalsophold, og Medicinalkommissionen gaar jo ud fra, at Fremtidens Danmark, det vil sige det Danmark, som maaske kommer, lidt efter at denne Bygning er blevet færdig,

skulde være stort nok til at bygge et Hospital til 1 700 Patienter.

Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Hauch) talte om et Udvalg. Jeg vilde synes, at et Udvalg kunde spares for denne Sags Vedkommende; hvad er der i Grunden at diskutere? Vi skal jo ikke fastslaa noget som helst om Vilkaarene for et nyt Hospital, vi skal bare sige ja eller nej til, om vi kan tiltræde Forslaget om Nedsættelse af et Udvalg. Er vi enige om det, synes jeg, vi lige saa godt kan tage Forslaget med det samme, saa at den Sag hurtigst muligt kan blive taget op, helst med Paalæg om, at man skal skynde sig, thi det forekommer mig, at denne Sag hastet overmaade meget.

Med det samme jeg taler om dette Udvalg, hvis Formaal skal være at tilvejebringe de forberedende Arbejder til Opførelsen af et nyt Sindssygehospital, vilde jeg gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister vedrørende den anden Del af Medicinalkommissionens Betænkning. Thi det er jo saa, at i Betænkningen af 1919 var der jævnsides med Forslaget om et Sindssygehospital stillet Forslag om et Epileptikerhospital. Det er disse stakkels Epileptikere, jeg gerne vil lægge et godt Ord ind for. Jeg synes, at vi alt for længe har siddet de Krav overhørig, som disse Mennesker og deres paarørende har paa, at det offentlige tager sig af dem. Medicinalkommissionen har foreslaaet at bygge et Epileptikerhospital til 250 Patienter; og om det nu er et Tilfælde eller en Tanke, kan jeg ikke sige, men for mig er det mere end et Tilfælde, at Kommissionen nævner Epileptikerhospitalet først. Der findes jo her i Landet ikke en eneste Statsanstalt for Epileptikere. Først naar Epileptikerne har gaaet saa længe, at de bliver aandssvage eller sindssyge, kan man faa dem ind paa en Statsanstalt eller en selvejende Institution, der i høj Grad støttes af Staten. Ellers er der kun Adgang til private Anstalter. Der er Kolonien Philadelphia ved Dianalund Station, en Anstalt for Drengene i Nyborg og en Anstalt for Piger i Ruds-Vedby, som tilsammen huser henved 500 Patienter. Men paa Statens Sindssygehospitaler er der 32 Epileptikere og paa Aandssvageanstalterne 318. De paagældende har gaaet tilstrækkelig længe, til at de har kunnet faa Hjemmel for, at de kunde komme paa Statsanstalt; men det er først, naar de er blevet aandssvage eller sindssyge, at de har kunnet komme derhen.

Der er foretaget en ikke helt paalidelig Undersøgelse for at finde Antallet af Epileptikere her i Landet, men den er ikke